

DE OPSTANDELING

Anarchistisch Orgaan

VERSCHIJNT ONREGELMATIG

Uw vijand is hij die U wetten oplegd

REVOLUTIE

Redactie en Administratie

J. KOCX

Vestingstraat, 227, Berchem (Antwerpen)

De bezitter is een dief, zoo niet : dan de erfgenaam van een dief.

COMMUNISME

ONS VERSCHIJNEN.

Kameraden en Geestverwanten,

Werpen wij een blik op de revolutionaire beweging in Frankrijk, Spanje, Italië en andere landen, daar zouden wij bijna moeten uit opmerken dat aldaar onze strijdmakkers het wachten beginnen moede te worden, en zij in den laatsten tijd meermaals tekenen van leven hebben gegeven. Verheugend zijn voor ons de verschijnselen van de opstand der loonslaven die zich in gansch de maatschappij openbaren en aankondigen dat het einde der kapitalistische orde nabij is.

Daarom ook hebben wij gedacht van onzen kant niet geheel werkeloos te blijven en onze kameraden in andere landen levende, onder hetzelfde juk als wij, niet alleen voor de zaak des volks hun leven te laten offeren. Maar wij ook willen het onze bijdragen en, al uit zich hier onze beweging niet in daden, wij willen beginnen met de propagande door pers en woord.

Geen enkel strijdgenoot zal het ons ten kwade duiden dat door ons toedoen ook in onze streek een anarchistisch orgaan het licht ziet. Integendeel het zal hen nieuwe kracht schenken en aanmoedigen in den strijd dien wij tegen Staat en Maatschappij hebben aangeboden.

Groote gebeurtenissen staan voor de deur, grondige veranderingen moet de basis der maatschappij ondergaan en aan ons de taak onze beginselen tot de massa te doen doordringen, want het is noodig voor het welgelukken der revolutie en voor de toekomstige samenleving. De bourgeoisie kan sidderen en beven, In ons verschijnen vindt zij het bewijs dat ook hier, even als elders, de brandfakkel der anarchistische leer is geworpen. Laat het ons ronduit zeggen dat dit idee in den laatsten tijd een verbazende vlucht heeft genomen, deels onafhankelijk aan onze propaganda, eenerzijds aan de toenemende armoede en ontwikkeling van het groot kapitalisme anderzijds. Wij hebben ons voor taak genomen de oogen te openen van die na geest en lichaam verstomde arbeiders, hen te onderrichten omtrent de grondoorzaken der maatschappelijke kwalen en wankeelheid eens den donkeren sluier — de onwetendheid — die voor hen het sociaal vraagstuk omhuld, hebben weggenomen, zal het voorzeker niet lang meer duren dat onrecht en verdrukking het leven van iemand bezoedeld. Dan zullen zij bereid gevonden worden te strijden

voor recht en vrijheid voor allen. En uit de voorbeelden onzer gehangen en gevangene geestverwanten zullen wij evenals wij leeren: liever versmachten in den kerker dan moedeloos te staren op al de onrechtvaardigheden van wet en kapitaal, liever den dood dan te leven zonder verzet in een atmosfeer van ellende en slavernij.

Onze aardsvijanden de regeeringen, zinspelen met eene Internationale klopjacht op de anarchistten te wagen, wij zullen toonen dat wij ons om geene vervolgingen bekreunen en de handschoen oprapen die ons zal worden toegeworpen. Doch dat ze oppassen die heeren, ze zouden zich weleens de vingers kunnen branden en met dezelfde maat gemeten worden waar zij de arbeiders zoolang mede gemeten hebben. De ondervinding zal het hun 't best leeren.

Revolutionaire Voorbode

Wat wordt er op onze dagen al niet gesproken, geschreven en gedacht over de toestanden. Met welke klimmende belangstelling vraagt menigeen zich af waar we zijn en waarheen wij gaan.

De gebeurtenissen van den dag brengen zoovele gemoederen in beweging, spannen de hersenen van zoo menigen onbewusten en onverschilligen die zich geen denkbeeld konden of wilden vormen van de strijd welke op onzen aardbodem gevoerd wordt, en intusschen woëdt de strijd rusteloos voort tusschen de kampvechters eener toekomstige maatschappij en de verdedigers van het bestaande. Verbaast staren die vele om zich heen, radeloos aan welke zijde zich te scharen; geen weg kunnende banen tot een behoorlijk bestaan, tot geen onderkomen zelfs, geen argument kunnende vinden om het bestaande systeem van maatschappelijke inrichting te verrechtvaardigen, zijn deze genoodzaakt te bekennen dat het zoo niet kan blijven duren en eene spoedige oplossing zich opdringt. Eene verandering, grondige veranderingen zeggen wij, zijn onvermijdelijk.

De meeningen aangaande de herinrichting der samenleving zijn zoo zeer onverschillig, wijken zoo verre van elkander dat er eene menigte niet wijs uit worden kan. De bron dezer strooming, meen ik, niet ver te moeten zoeken: men treedt al of niet ver buiten de gedachtenkring der overleveringen, der opvoeding, met in zwang zijnde vooroordeelen; men vereert de oude gewoonte der levenswijze of neemt eene nieuwe gedragslijn.

Bij deze vindt men een uitgestrekt, bij gene een bekrompen ideaal, doch; zoolang men zich

wentelt in een modderpoel, kan men er nooit rooskleurig uitzien.

Sommige beelden zich in, heropbeuring of verandering van godsdienst; anderen wanen een juistheid te vinden in eene omkeering of liever afwisseling van rijk- en eigendommen; weer anderen willen veranderen van regeering, meesters met een anderen naam, andere wetten en nieuwe beter gewapende volksordehandhavers! — Men ziet dat de vooroordeels nog ver van opgehouden hebben te leven.

Voor ons anarchistten is er op de oppervlakte dezer op roof aangelegde wereld geene verbetering van eenig gewicht uitvoerbaar, alles is ons even gehaat, alles wat bestaat boezemt ons afkeer in omdat alles berust op « onrechtvaardigheid », op uitzuiging van den mensch door zijns gelijken, op onderdrukking van den wettige geweldenaar, aan de onderdaan opgedrongen. — Wij plaatsen ons op het terrein van geweld tegen geweld en ijveren aan de volkomene vernietiging van het drijvondige monster: *God, Kapitaal en Gczag*.

Luister eens even, rustige bourgeois en voortwoekerende kapitalisten! Wij raadplegen de natuur waarvoor wij allen gelijk zijn. — Indien gij afstand doet van de rijkdommen, die schatten welke de arbeid schiep, met behulp der natuurkrachten tot een toppunt van volmaaktheid gestegen, waar duizenden, ja miljoenen zwoegers het leven bij lieten. Gij hebt u meester gemaakt van den bodem, van materieel en voortbrengst, gij barst van overvloed en laat de massa verhongeren. Gij regeert, gij onderdrukt op alle mogelijke wijzen. Indien gij afstand doet van uwe heerschappij over andere menschen, die menigte aan de vrije natuurlijke neiging terug geeft, hare banden losmaakt waarin gij hen reeds eeuwen lang houdt geboeid, kan er veel vermeden worden wat nu noodzakelijk is. Welaan, nogmaals, doet afstand van uwe voorrechten, verkregen door list en geweld en er kan van een bloedbad geen sprake zijn.....

Dit zij u voorgesteld en ziehier uw antwoord: Nooit! nooit!

Dit weten wij lang; daarvoor hebt gij legers, politie, priesters, gendarmen, rechters en beulen, allen betaald om het kapitaal dienstbaar te zijn; zulke machtsvertoonings zegt ons genoeg.

Doorloopt eens het uitgestrekte wereldplein met zijn welbebouwde velden, reusachtige steden; bosschen waarin het wild krioelt; mijnen die schatten opleveren, kolossale stoomtuigen die de oceaan doorsteken, fabrieken machtig dreunende, gonzende machienen, paleizen waarin duizende haveloozen een schuilplaats zouden kunnen vin-

den, stapelplaatsen waarin voedsel en kleding voor millioenen hongerlijders en naaktloopers voorhanden is. Dat alles zit in de klauwen van een handvol wettige dieven, verbrassers en gierigaarden.

Neen, geen recht op leven, geen recht op geluk lomp-proletariërs, gij schuim, gij kanailje, door armoede en onkunde ontaard, gij zijt niet meer waard dan te zwoegen en te kreveeren, arm gelijk ge naakt geboren werd. Zoo denken, zoo zeggen zij onder elkander die bloedzuigers; ge moet maar nagaan hoe ze handelen, hun afkeer om het minste recht te laten aan de arbeidende klasse, staven de waarheid onzer gezegdens.

Maar nader komt de dag waarop de onverbiddelijke gerechtigheid hare zeisen machtig door de verrotte maatschappij zal laten zwaaien, ze voelen het die rijken dat zij op een vulkaan dansen, ze bekennen het zelfs in hunne pers en noemen de gebeurtenissen des daags *het begin van het einde*. De VOORBODE DER SOCIALE REVOLUTIE.

De sociale omwenteling heeft zich in hoofden en harten geworpen, zij heeft voorbereiding en aanhangers gevonden en over de gansche wereld verspreid. Lust tot gerechtigheid, haat en wraak heeft — vooral in Spanje, Frankrijk, Italië en ten deele in Amerika — de loonslaven der steden vereenigd met de boeren arbeiders der dorpen om privaat Eigendom en Regeering, bolwerken van knechtschap en armoede, te verbrijzelen. De strijders zien klaar, het is hen niet onbekend wat er moet verricht worden, zij weten dat zich nog de beste kampmiddelen aan de zijde der kapitalisten bevinden. Kerk, Staat, Wetenschap, Wapens en Justicie, alles is in dienst der uitzuigers en onderdrukkers. Al die mannen spannen te samen om hen die het durven aangaan te schudden aan het gebouw der heerschappij in den ban te slagen en te vervolgen. Bestaat er solidariteit in de rangen der bandieten! De slaven moesten hieruit leeren gezamentlijk tegen hunne dwingelanden ten velde te trekken. Men vindt reeds in de rangen der onderdanen een sterken geest van verzet, strevend naar waarheid met een ideaal van vrije tijdelijke verbintenis dat hen in de mogelijkheid stelt eenmaal een reusachtige vereeniging van opstandelingen te worden.

En gij ontferde die nog geen deel neemt aan den strijd onzer dagen. Sta op! Laat andere niet alleen strijden voor het welzijn van allen; gedenk dat de bezittende klasse uwe rechten nooit zal geven, ge moet ze nemen en met eigen krachten. Hebt geen medelijden met uwe verdrukkers zij hebben het voor u ook niet. — Zij kunnen niet verdragen dat alle menschen gelukkig leven, zij alleen willen van het geluk op aarde genieten en bekommeren er zich ook niet mede dat daarbij millioenen anderen verhongeren wijl ze toch gemakkelijk wellustig door de arbeid van ons leven kan. Die klasse van menschen heeft geen hart meer, zij is door en door verdiert, de laatste sprankel van menschelijk gevoel is in hen uitgedoofd. Niets hebben zij over dan de gevangenis en 't schavot voor hem die het waagt de huidige bandieten Or(!)de rot te verklaren. — En wordt ook het rad van het vleesch en bloedeischende militarisme niet door ons als onderdrukkingsmiddel aan onze zuiggoden verschaft?

En wijl het Kapitaal en Gezag niet het gemeenste middel schuwt om ons in ellende en slavernij gedompeld te houden; zoo kunnen

wij ook geen middel te afgrijselijk vinden om onzen vijand te vernietigen.

Nog weinige stonden misschien scheiden ons van den beslissenden strijd: de werkloosheid neemt op schrikbare wijze toe; mannen in de kracht des levens zoeken vruchteloos om arbeid, terwijl vrouwen en kinderen in alle takken van nijverheid tot merg en been worden uitgeput; ouderlingen worden den hongerdood prijs gegeven. Alles wat aan den handenarbeid verbonden is draagt het kenteeken van verval. De maatschappij draagt in haren schoot het kind dat zij kortstondig baren zal met naam: REVOLUTIE.

Verwonderd het u nog bourgeoisie wanneer het volk zoo lang gepijnigd zijne ketenen verbreekt, zijne verdrukkers ophangt aan de lantaarnpalen of schoksgewijze door dynamiet in de lucht laat springen, de magazijnen plundert waarin de overvloed ligt samengepakt en dit niet alleen hun recht maar ook hunne plicht noemen en zegt: dit alles is onzer arbeid. De bestorming der gevangenis en kerken, die burchten van lichaam en geest, uitroept. Die volksbedriegers verwurgt die ook de vruchten van hunnen strijd betrachten willen en streven naar aanzien en gezag. De hutten, die schuilplaatsen der ellende, bronnen van zoovele ziektes in brand steekt en plaats neemt in de gezonde bourgeoiswoningen, of in zijne woede en wraak het rechtstaande tot de laatste steen neerhaalt. De wetboeken slingert in krakende vuren in wier vlammen rompen van vetgemeste zwijnen liggen te braden. Weg met privaat eigendom. Weg met alle regeeringen: ziedaar onze leuze. — Noch God, noch meester is 't symbool van ons dierbaar ideaal. Wij willen niemand regeeren, noch door iemand geregeerd worden al ware het zelfs in ons voordeel.

Alles moeten wij veil hebben voor Vrijheid en Gelijkheid.

LEVE DE SOCIALE REVOLUTIE!
LEVE DE ANARCHIE!

Halsrechting

Het leidt geen twijfel, naar allen schijn zal het mes der guillotine het hoofd van VAILLANT afhakken.

Hiervoor zal de bourgeoisie in 't geheim nog eens feest vieren. In 't geheim feesten, maar ook het geheim in 't hart dragen van de mogelijke wraaknemingen die zij van de zijde der anarchisten verwachten

VAILLANT zal voor zijn stoutmoedig optreden, de lange rij aanvullen van hen, die door de eeuwen heen als martelaren stierven voor de zaak die zij lief hadden. Hij, evenals Palas en Ravachol was een man die het leven verloochende, zonder zaken of persoonlijke belangen, zonder gehechtheid of eigendom, ja zelfs zonder naam. Wij willen hen niet vereeren als heiligen. De eenige belooning welke wij die mannen brengen kunnen is: strijden en lijden voor hetzelfde beginsels n. m. de vrijmaking van allen, de Anarchie!

Sommige bladen zijn zoo vermetel te durven hopen (in hun schrijven) dat de laatste dynamiet-bom geworpen is. Wij echter zijn overtuigd dat er anderen zullen geboren worden en de onderbrokene taak onzer makkers voortzetten tot het aanbreken der sociale omwenteling.

Wat heeft de bourgeoispers gelijk naar gewoonten niet beproefd om het leven der mannen te bezoedelen, hen te laten doorgaan voor beesten zonder weerga. Onze sociaal democraten zelfs schamen zich niet om gelijk de gemeene burgerklike, in de oogen hunner achtelooze volgelingen hatelijk te maken, diegene die met denken en doen het met hen niet eens kunnen worden, de anarchisten, te schelden voor zotten, handlangers der regeerende klasse en wat al van die domme moedwillige transerijen al meer, alleen voor doel hebbende de werklieden schuw, afkeurig te maken voor onze beginselen en revolutionair optreden.

Wij laten hier als bewijs een lief staaltje volgen, geknipt uit het socialistische blad *Vooruit* van over een paar weken verschenen.

De anarchisten onderhouden door de rijken — Werklieden leest, overweegt en onthoudt.

— In 1892 was het werkstaking te Carmaux. De anarchist Tournadre kwam om er te spreken, maar de mijnwerkers wilden hem buiten hunnen strijd houden en verdreven hem uit Carmaux.

Tournadre vergat in het hotel waar hij gelogd was zijn reiszak.

Na meer dan een jaar vruchteloos wachtten op de verheffing zijner rekening komt de hotelhouder den reiszak te openen met veel voorzichtigheid, uit vrees er dynamiet in aan te treffen.

Daar is echter niets van. In den reiszak vond men niets anders dan oude boeken, linnengoed, dagbladen, brochures en visietkaartjes.

Onder deze laatste waren er twee kaartjes van den volgenden inhoud:

Het spijt mij niet meer te kunnen geven.

(Geteekend)

Hertogin d'Uzès.

Baron Alphonse de Rothschild stuurt veel bedankingen aan M. Tournadre.

(Geteekend):

Baron Alphonse de Rothschild.

Ziedaar, werklieden, de duidelijkste bewijzen dat de anarchistische propagande in de kaart speelt der kapitalisten en zij deze onderduimsch steunen.

Wie weet wat er nog zal uitlekken over den aanslag van Vaillant.

't Is waarlijk de moeite waard om er eens hartelijk mee te lachen wanneer men nagaat hoe alle staatspartijen zich in 't vuur zetten aangaande de kwestie:

Van waar komen de anarchisten?

Wanneer ge katholieke bladen doorleest zult g'er in vinden dat alleen het « progressisme » de geuzen de schuldige zijn en de verantwoordelijkheid dragen van de gepleegde en schandige aanslagen. In de liberale pers wordt er getiert dat het niemand anders dan de jezuiten zijn die de anarchisten kweeken. . . . Bij onze socialisten zijn het de rijke « geuzen en papen » hertoginnen en barons die de anarchisten in de gelegenheid stellen om regeerders en uitbuiters door dynamiet ip de lucht te laten springen.

Met dergelijk gepraat bestrijd men het revolutionairisme en het anarchisme. Zodoende tracht men de oogen te sluiten, de werklieden te brengen en te houden op den weg der machteloosheid en geleidelijkheid. Maar of al die regeerings-gezinden er in zullen gelukken en blijven gelukken, betwijfelen wij zeer sterk.

Ravachol heeft eene baan gebroken, Palas, Vaillant en nog anderen hebben hem gevolgd,

en weer anderen zullen die mannen volgen. de massa juicht in stilte of luidop hunne daden toe en zal op den dag der vergelding de galg en guillotine de werktuigen der dwingelanden herdenken.

Een woord aan de Dokwerkers

Dokwerkers gij allen hebt sedert de laatste tien jaren ondervonden war armoede de arbeidende klasse te verduren heeft. Hoevele zijn er niet onder U die reeds de hongerkrampen voelden.

Weken zelfs maanden waart gij zonder werk, vrouw en kinderen leden honger en slieden nog slechter als de honden der rijken, gij ondermijnde uw lichaam bij gebrek aan voedsel, nogthans ge vroegt werk nogal voor een veel te gering loon, om uw leven nog wat te rekken en uw van honger verkijndend kroost een stuk brood te verschaffen.

In dien oogenblik dacht gij niet na, dat zij, die de schuld van dit alles zijn niets doen.

Zeg mij eens gezellen zijt gij door de natuur op d'aarde gesmeten om zulke ellende en smart te lijden terwijl er veel meer eten is dan de menschen kunnen gebruiken, terwijl de rijken die ook maar menschen zijn zooals gij, alles in overhoop verteeren en verbrassen.

Zeg mij of ge nog een vaderhart bezit, wanneer ge dit alles naziet zonder middelen te beramen om zulkeslechte samenleving te doen verdwijnen. Kent gij uwe waarde niet, gij die alles voortbrengt door uwen arbeid. De magazijnen zitten opgepropt met levensmiddelen en gij lijdt honger, en wanneer ge soms uwe hand uitsteekt naar datgene men U ontstolen heeft, dan duwt men U als dief in 't gevang, verzet ge U tegen deze bestaande wanorde en zend gij eenige rijke dieven naar de maan dan slaat men U het hoofd af of zet U voor het gansche leven in 't gevang, zooals onlangs het geval was met een onzer kameraden in Spanje Pallaz genaamd, die eerst naar Amerika werk ging zoeken, doch het niet vond en bij zijne terugkomst in zijn land de ellende zijner van honger stervende vrouw en kinderen niet meer kunnende nazien besloot zich te wreken tegen hen die de schuld van zooveel lijden waren, eene dynamiet-bom gereed maakte en Generaal Campos een der grootste tirannen, van de aarde te doen verdwijnen. Doch vergeten wij niet dat er voor dit enkel hoofd dertigtal rijke het leven lieten bij de ontploffing in het Liceotheater te Barcelona.

Wat staat er ons dan te doen, zal menigeen uwer zich afvragen, zoo kan het ook niet blijven, want straks sterven wij van honger.

Om U mijn gedacht te zeggen, ik denk dat ge zoudt best beginnen met onder eenige vrienden een kring te stichten waar ge elkander op de hoogte brengt van de hedendaagsche beweging en gezamenlijk de maatschappelijke kwestie bestudeert, opdat ten slotte ieder op zijne eigene krachten zoude kunnen steunen, want het is niet juist alles zoo maar op een ander te laten afgaan, men moet zelf werken en ook de verantwoordelijkheid van dragen, wil men niet door een ander misleden worden!

CARTOUCHE!

Waarin ligt de redding?

Op deze vraag stonden de arbeiders menigmaal na te denken. Een gedeelte dacht het best mogelijk de strijd te voeren op stoffelijk, anderen

op politiek gebied. Wij anarchisten zijn aanhangers van den eersten daar wij wel overtuigd zijn dat wanneer wij den toestand nagaan het ons onmogelijk schijnt langs parlementaire weg (regeerende zijde) verbetering te bekomen in 't lot van den arbeider. Om dit te bestatigen hebben wij eenvoudig eenige jaren achteruit te blikken om te zien wat nut het twintig-jarig strijden tot verovering van het algemeen stemrecht heeft afgeworpen, of wij een stap voorwaarts gedaan hebben, met ons alle opofferingen te getroosten, allen tijd en geld aan deszelfs propaganda te verspillen. Ja, wij hebben het stemrecht, wij kunnen nu onze vertegenwoordigers kiezen, of wij daar spoedig meer eten mede in 't lijf zullen krijgen betwisten wij ten zeerste. De regeering zal of kan nooit iets toegeven aan de werkende klasse of zij zal het langs de andere wijze moeten ontfutselen.

Laat ons bijvoorbeeld eens aannemen dat acht uren werk minimum van dagloon door den staat worden ingevoerd. Het is stellig dat wanneer men de arbeiders meer loon betaald, en dit zal het geval zijn met het invoeren van acht uren werk en minimum van dagloon volgens de bewering der sociaal democraten anders was het immers onnoozel er voor te streven. Aangenomen nu dat het loon zou stijgen, dan is het ook zeker dat de kapitalist den prijs zijner waar zal doen stijgen en bijgevolg zal de verbruiker duurder betalen. De arbeiders hebben dan meer loon maar zij moeten het meer betalen aan levensmiddelen. De kapitalist zal dus hetgeen hij U van de eene zijde geeft langs de andere ontrukken. Nu is het nog wel eens te bezien hoe lang het volk zou moeten wachten vooraleer het zulke hervormingen zal verwezentlijkt zien. Zal de toenemende armoede en ellende ons arbeiders niet dwingen om naar radicalere middelen uit te zien willen wij niet van honger sterven.

Zullen al die kleinigheden niet te gering zijn om ons het te doen gevoelen dat wij er door verbeterd zijn. De uitbreiding van het mekanisme zal in eenige jaren zoovele werkelozen maken dat zulke hervormingen te belachelijk zijn om er over te spreken. Neen werkers, ons doel en streven moet zijn den persoonlijken eigendom afschaffen, en niet mannen naar de Kamers zenden om daar eenige woorden gaan uit te kramen. Het zijn de rijken die wij moeten wegcijferen om alles wat bestaat aan allen doen te behooren. Zij die zich zoo in de politiek mengen streven naar niets anders dan eenen zetel in de Kamers. Zij willen over u meester spelen in plaats van de hedendaagsche tyrannen. Zij gebruiken U als ladder en eens op uwe schouders omhoog gekropen krijgt ge den stamp van den ezel en al uw streven ligt in den hoek. In plaats van ons in de politiek te mengen maken wij ons bereid voor de aanstaande revolutie!

CARTOUCHE.

Practisch Socialisme

Reeds dikwijls werd er door de anarchisten op aangewezen, hoe de socialistische partij ont-aardt en haar communistisch vaandel wegmoffelt om nog slechts aan kleine lapmiddelen te denken, zooals minimum van dagloon, Algemeen Stemrecht, enz.

Een artikel verschenen in het blad *De Werker* van 3 December 1893, getiteld « Practisch Socialisme » levert ons daarvan nogmaals een bewijs.

Steller van gemeld artikel die F. G. teekent, wijst er op aan hoe onverschillig de werlieden

nog zijn voor groote hervormingen o. a. : Algemeenen eigendom en zoovele meer anderen, terwijl zegt hij men de werklieden gemakkelijk onder de « breede plooiën der roode vaan » zou kunnen scharen met vodden zooals wij er boven eenige roemen.

Het lage van 't Parlementarisme treedt hier nogmaals te voorschijn. In plaats van recht op hun doel af te gaan, zooals het eerlijke lieden betaamt, nemen zij hunnen toevlucht tot « halfslachtige » middelen, zij plaatsen de werklieden onder toezicht van eenige (mis) leiders, waaraan zij bevelen geven en hen doen uitvoeren hetgeen zij zelf te laf zijn om te doen.

De laatste algemeene werkstakingen geeft ons daarvan nog een bewijs.

F. G. stelt de anarchisten de vraag wat zij voor den werkman zullen doen in afwachting der door ons gewenschte sociale omwenteling.

Nu, dat is zeer eenvoudig.

Overtuigd zijnde dat met de tegenwoordig bestaande eigendomswetten geene ernstige verbeteringen voor den werkman mogelijk is, en dat zoolang die bestaan, wij altijd dezelfde wanverhoudingen zullen hebben, maken wij het volk voorbereid op de sociale revolutie, die ondanks alle Algemeen Stemrecht's, minimum van dagloon en andere prutsen, komen zal, en bespoedigen haar alzoo.

En wanneer F. G. denkt de afschaffing van 't privaat bezit, waarvoor hij zegt te strijden, zoo in den geest der massa te doen dringen, loopt hij deerlijk mis, daar hij het volk wel zal kunnen winnen voor lapmiddelen, maar voor niets anders.

XORAH.

Wat de anarchisten willen

De onlangs gepleegde aanslagen, toegeschreven aan de anarchisten, hebben aan de kwaadsprekers en onwetenden veel over ons en onze leerstelsels doen spreken.

Tegenover al dien laster met zooveel haat en partijdigheid door de regeeringsbladen rondgestrooid, willen wij geenszins de daden onzer kameraden afkeuren of verontschuldigen, integendeel, wij willen die uitleggen en verrechtvaardigen.

Ja wij willen eens uitleggen, aan hen die voor dezelfde redens lijden als wij, waarom wij ons sedert lang verzetten tegen deze maatschappij die ons verdrukt en martelt.

Geene meesters, geene slaven, geene regeering, geene rijken, geene armen, geene ongelukkigen! dat is weinige woorden het ideaal dat wij willen verwezentlijken.

Wij beweren dat alle personen volgens hunne krachten zullen voortbrengen, en ieder recht heeft volgens zijne behoeften te gebruiken.

Wij zeggen dat ieder gelijk is voor de natuur, dat niets aan iemand in eigendom toebehoort en dat het niet juist en rechtvaardig is, dat de overgroote meerderheid werkt voor n'en hoop luiarden die niets nuttigs verrichten, en die maar de eenigste verdienste hebben door fortuin en geboorte bevoorrechtigd te zijn.

Wij verklaren bovendien dat alle die ongelijkheden het gevolg zijn eener slecht ingerichte samenleving, die niets voor basis heeft dan verdrukking en marteling, de wreedste die ooit bestaan hebben, zelfs vreeselijker dan de gewelddadige inkwistie der 16de eeuw: *Kapitaal en Gesag*.

Het *Kapitaal* dat slechts dient om de werklieden doen te verhongeren, dat door zijne geveinsde belangrijkheid de maatschappij doet verzwakken, dat de schuld is der ellende, der ondeugd en der misdaad! (om er zich van te overtuigen heeft men slechts de officieele statistieken na te gaan welke jaarlijks ongeveer 98 duizend overlijdens veroorzaakt door honger, opgeeft. Zoiets is treffend!)

Het *Gezag* dat onder het masker van wetten en de gewapende macht, het kapitaal, gemonopoliseerd door eene bende parasieten, handhaaft, en de ongelukkigen verplettert, die het wagen durven de ketenen hunner slavernij te verbreken om vrij te leven, onafhankelijk van het juk hunner alleenheerschende meesters.

Ja, het zijn die twee vreeselijke plagen, die den werkman tot de wreedste ellende doemen, hem het droevig schouwspel overlatende, zijne broeders zien te lijden, zonder hen nogthans te kunnen helpen.

Welnu, wij willen dat alle die monsterachtigheden verdwijnen, dat die kanker welke het maatschappelijke lichaam kwelt verdelgd worde, dat de wezens die met hunnen geest en hunnen arbeid bijbrengen tot de verbetering der menscheit, van de volledige voortbrengst hunner werken zullen mogen genieten, en niet meer zullen moeten buigen onder de heerschende zweep der WET, en der listen en laagheden, gebruikt door de rijken om hen te verdrukken.

En omdat wij door alle middelen welke ter onzer beschikking staan eene waarheid verbreiden, omdat wij aan het volk zeggen dat zij geene onderlinge vijanden mogen zijn, gereed om op het eerste oogenblik elkander te verscheuren, maar dat zij elkander moeten beminnen en helpen daar waar het noodig is, zijn wij het voorwerp van den laagsten laster en der schandelijkste vervolgingen.

Altijd en overal werden wij vervolgd en geklopt als de grootste misdadigers, altijd moesten wij processen doorstaan, alsook jaren gevangenisstraf die onze vrouwen en kinderen aan de grootste armoede blootstelden, altijd en overal werden wij uit de fabrieken en werkplaatsen weggejaagd terwille der principen welke wij verdedigen.

En dan staat men verwonderd wanneer wij eenen onuitwischbaren haat dragen tegen die parasieten, en dat wij ons wreken op hen die de schuld zijn dat wij lijden!

Men heeft vele tranen gestort voor eenige personen, gedood door dynamiet, men heeft krokodillentranen laten rollen over eenige onschuldigen, die ongelukkiglijk zijn getroffen geweest.

Men werpt ons niets naar het hoofd dan belasteringen en vervloeking, maar waarom schenkt men die niet aan de parasieten, die op hun geweten den dood van duizenden werklieden hebben liggen, welke dagelijks hun leven laten op de stellingen of verpletteren tusschen de machienen, tengevolge der slechte toestellen welke zij moeten bezigen, en het voedsel dat onvoldoende is om de groote vermoeienissen des werks te doorstaan.

Waarom vervloekt men de exploitteerders der koolmijnmaatschappijen niet, die dagelijks duizenden werklieden aan grauwwuontploffingen blootstellen, of aan rampen zooals die van Saint-Etienne, Anderlues, enz., en die de weduwen en weezen der gedooide mijnwerkers aan hongersnood en koude laten bezwijken?

Ja, het zijn al die rampen, al die onverdiende ongelukken, die de menschen zich tegen die kerels doen verzetten en hen dwingt kwaad te veroorzaken, zij die nogthans niets dan goed zouden verrichten in eene maatschappij die gebouwd ware op andere grondvesten dan deze.

Allons, heeren bourgeois? gij die den dood beweent van eenige personen uit uwe klasse, werpt een blik naar beneden, naar die arme kleine ontferden, die bijna allen misvormd worden geboren in armzalige koten nestelende, en die tot eenig voedsel de uitgedroogde borsten hunner moeder hebben, die lijdend en afgemat is na hare bevalling op dien stroozak in het armzalig dakkamertje waar de lucht slecht en onvoldoende is.

Zie die snaken van tien à twaalf jaar, die mager en bleek als afgeleefde grijsaards reeds in ongezonde fabrieken en mijnen moeten arbeiden van den vroeger morgend tot den laten avond om mede in de huiselijke behoeften te voorzien.

Maar dit telt niet, he! Die zijn daarvoor maar geboren.

Welnu, wanneer zooveel ellende u onverschillig laat, wanneer zooveel lijden niet den

minsten indrak op uwe steene harten maakt, beklaag u dan niet wanneer eens die hongerlijders en ellendigen tot in uwe paleizen zullen dringen om hun deel te eischen der rijkdommen, die zij sedert eeuwen voor u en de uwen geschapen hebben, en u al de gruweldaden waarvan zij de slachtoffers zijn van geweest, zullen doen boeten.

De werkelozen aan de dokken.

Bij duizenden slenteren de arbeiders hier langs de kaaien, de eene dag voorspelt hen zooveel als de andere. In hunne huisgezinnen heerscht de grootste armoede. Zij, die kloeke, gespierde arbeiders, die eertijds gansch Antwerpen deden leven, loopen hopeloos de dokken rond; doch te vergeefs, ze vinden geen arbeid, nu zelfs de winter nog niet in zijne strengheid woedt.

Wanneer ze het rondlopen moede worden en zich soms begeven in de straten, waar zij de rijke bourgeoisie zien brassen en smeren van het geld, gewonnen op hun zweet, dan morren zij en werpen eenen nijdigen blik op de bazars en magazijnen, opgevuld met eetwaren en andere kostbare gewrochten door hen voortgebracht.

Ja, een oogenblik denken zij wel aan plundering, want zij verkiezen in sommige gevallen het gevang boven het gedurig hongerslijden. Zij, ja zij bezitten nog moed. In hen ontwaart men nog den geest van verzet, den revolutionairen geest.

Herhaaldelijk hebben zij dit bewezen en nog wel onlangs tijdens de werkstaking in April.

Wie waren het die den strijd deden gelukken in Antwerpen? Waren het de dokwerkers niet die het grootste aandeel leverden?

Ongelukkiglijk dikwijls bedrogen, reeds door alle politieke partijen op sleeptouw genomen, zien zij geen uitweg meer. Daaraan is dan ook hunne groote onverschilligheid te wijten.

Nochtans zij gevoelen dat het zoo niet langer kan blijven. Bij de nieuwstijdingen die zij vernemen uit Italië en Spanje, ziet men hen als aangevuurd. Niet een dier zwoegers keurt de dynamiet-aanslagen af.

En hoe kan dit anders, zij immers gevoelen het best wat ellende is.

Doch eens ziet men deze morrende massa opstaan, door armoede gedreven. Dit zullen de hongeropstanden te Antwerpen zijn.

Daarom richten wij ons tot hen. Zij zijn nog niet door het fanatisme der politiek gedreven, zij betrachten slechts verbetering in hunnen stoffelijken toestand, omdat hij nijpend wordt.

Wij moeten die mannen op revolutionairen voet ontwikkelen en hen aan hun verstand brengen wat al kwakzalverij men hen wijsmaakt.

Aan de zijde der lompen-proletariërs willen wij strijden en het volk zijn meesters en verdrukkers doen kennen.

Voor ons, anarchisten, is er werk te maken. Wij mogen de arbeiders niet laten misleiden door eenige despotieke kerels. Wij zeggen hun: waar meesters zijn, zijn ook slaven. Wij moeten met hen den weg opgaan naar de sociale revolutie, die de omverwerping moet zijn van de huidige samenleving, om in de plaats daarvan het Vrije Communisme in te voeren.

CARTOUCHE.

Een en Ander

Onlangs werd er door de zeelieden eene openbare vergadering gehouden, voor doel hebbende het herinrichten van den bond. Deze oproep was goed beantwoord.

Wij raden echter de zeelieden aan zich niet te laten inlijven bij de politieke truters, zooals reeds het geval vroeger was.

Eene vakvereniging kan slechts nut afwerpen wanneer zij op revolutionair gebied strijd levert. Om dit te staven, herinneren wij hun slechts de werkstaking in '89, wanneer ze 25 frank vermeerdering van loon door de vuist verkregen.

Aan de tentoonstelling lappen ze 't goed. Daar werken de schilders aan 2 centiem per meter. Zij kunnen 1 frank daags winnen.

Een schoone pree om vrouw en kinderen te voeden. En dan verschiet de bourgeoisie dat mannen als Pallaz, Vaillant en anderen zich wreken bij middel van dynamietbommen, tegen eene maatschappij die aan hare arbeiders niet genoeg betaalt om een hond te voeden.

Deze week stonden twee werklieden met elkaar te klappen, toen een hunner zei:

— Pier, wat stinkt hier zoo, het is om te kreveeren.

— Wel, Sus, dat is de brand van den Olifant als het Oostersch huis. Vind gij dat zulke stank? Wat zal het dan stinken den dag dat al die rotte, dik gevreten varkens verbranden!

Op het eiland Sicilië zijn de boeren in opstand. De ellende is er niet meer vol te houden.

Zoo zullen zich vandaag hier en morgen ginder de voorpostengevechten der aanstaande revolutie vertoonen.

Voor het hoofd van Pallaz vielen 25 rijken in het Liceo-theater. Voor het stuksken stemrecht vielen een zestal alléén te Antwerpen.

Geen fusilleur is te betreuren.

Jan Volders werd vrijgesproken voor een oplichtend artikel in zijn blad te schrijven. Een anarchist werd veroordeeld tot een jaar gevang, 300 frank boet en 5 jaar berooving zijner burgerrechten.

Heel de bourgeoisie getuigde voor den leider der socialistten.

Wij bevelen ten zeerste het werk *De verovering van het Brood* aan naar het fransch van P. Kropotkine (La Conquête du Pain) Geen enkel werkman mag verzuimen in te schrijven.

Men teekent in voor het geheele werk en ontvangt elke 14 dagen 1 aflevering tegen betaling van 15 centen per aflevering.

INTEEKENBILLET.

Ondergeteekende wensch te ontvangen van de Uitgevers Veenstra & Cie te Nijmegen:

1 ex. van DE VEROVERING VAN HET BROOD, van P. Kropotkine vert. door Germanus in 14daagsche afleveringen à 15 Cts. per afl.

Naam:

Woonplaats:

Uitg. M. Anthonissen, Geelhandsplaats 15, Antwerpen